

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 28 września 2005r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie,

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Małgorzata Małaszewska-Litwniec

asesor WSA Aneta Opyrchał

asesor WSA Anna Szymańska (spr.)

Protokolant

Julia Dobrzańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2005r.

sprawy ze Fundacji Azylu pod Psalm Aniołem w Warszawie

na uchwałę nr VII/ 67 /2003 Rady Miejskiej w Legionowie

z dnia 28 kwietnia 2003r

w przedmiocie zasad wyłapywania bezdomnych zwierząt z terenu gminy

Legionowie oraz rozstrzygnięcia o dalszym postępowaniu.

Skargę oddala

Za zgodność z oryginałem:
Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

W skardze do sądu administracyjnego na uchwałę Rady Miasta Legionowo nr VII/67/2003 z dnia 28 kwietnia 2003r. w sprawie zasad wylapywania bezdomnych zwierząt z terenu gminy Legionowo oraz rozstrzygnięcia o dalszym postępowaniu z tymi zwierzętami, Fundacja Azylu pod Psim Aniołem w Warszawie podniosła, iż powyższa uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Nie zawarto w niej bowiem wymaganego rozstrzygnięcia o dalszym postępowaniu z wylapanymi zwierzętami.

Fundacja podnosi, iż wprowadzić w § 1 pkt 1 przedmiotowej uchwały postanowiono, że wylapywane bezdomne zwierzęta będą doprowadzane do schroniska. Jednakże zapis ten nie dotyczy dalszego postępowania ze zwierzętami, gdyż czynność doprowadzenia należy do zakresu samego wylapywania zgodnie z § 4 rozporządzenia w sprawie zasad i warunków wylapywania bezdomnych zwierząt. Zdaniem skarżącego ustalanie dalszego losu wylapywanych zwierząt następuje w formie prawa lokalnego. Rada Miasta Legionowo zrezygnowała z tej formy określania losu zwierząt i uczyniła go przedmiotem umów zawieranych w trybie ustawy o zamówieniach publicznych. Nadto przepisy przewidują zasadniczo bezterminową opiekę nad bezdomnymi zwierzętami, podczas gdy umowy w trybie zamówień publicznych zawierane się na czas określony. Los zwierząt po wygaśnięciu umowy nie został określony ani w umowie, ani w uchwale. W konsekwencji Fundacja wniosła o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Legionowo wniosła o odrzucenie skargi, ewentualnie o jej oddalenie.

Podniesiono, iż Fundacja nie wykazała swego interesu prawnego we wniesieniu skargi. Działanie bowiem w obronie praworządności i bezpieczeństwa przez organizacje społeczne nie daje podstawy do wniesienia skargi. Podstawowym wymogiem takiej skargi jest wykazanie naruszenia interesu prawnego skarżącego, a nie tylko „spodziewanego naruszenia interesu publicznego”. W ocenie Rady Fundacja nie wykazała, iż przedmiotowa uchwała naruszyła jej interes prawny. Z tego powodu skarga winna być oddalona (brak legitymacji).

Ponadto treść uchwały spełnia wymogi art. 11 ust. 3 ustawy z dn. 21.08.1997r. o ochronie zwierząt, gdyż ustala zasady postępowania ze zwierzętami po ich wylapaniu.

Kwestia, które podmioty dokonują wylapania zwierząt oraz sprawują opiekę nad zwierzętami (wybór schroniska) nie należy do materii, która winna być uregulowana w przedmiotowej uchwale.

Gmina natomiast zobowiązuje w umowie schronisko o przekazywanie informacji na temat ilości zwierząt przebywających w schronisku oraz dokonanych adopcji.

W piśmie procesowym z dnia 22.09.2005r. Fundacja podniosła, iż w myśl art. 3 ustawy o ochronie zwierząt ma ona prawo do współdziałania z administracją publiczną dla realizowania zapisów przywołanej ustawy. Administracja ma natomiast obowiązek podejmowania „stosownych i zgodnych z prawem działań”. Fundacja w niniejszej sprawie reprezentując mieszkańców, reprezentuje w rzeczywistości ich interes, który ma zawsze rangę interesu prawnego w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (wyrok NSA z dn. 26.02.1998r., I SA 1860/97). W ocenie skarżącego Fundacja ma zatem interes prawny w stwierdzeniu nieważności przedmiotowej uchwały, a naruszenie tego interesu polega na nieprzestrzeganiu przez organ norm prawa powszechnie obowiązującego. Uchwała taka winna precyzyjnie określać los zwierząt umieszczonych w schronisku. W praktyce rozstrzygnięcie dalszego losu zwierząt pozostawiono do decyzji Prezydenta Miasta i podmiotów prowadzących schroniska. Zawierane przez te jednostki umowy nie podlegają zaopiniowaniu przez uprawnione organizacje społeczne.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2001, Nr 142, poz. 1591 ze zm.) przewiduje możliwość zaskarżenia uchwały lub zarządzenia podjętego przez organ gminy do sądu administracyjnego. Skargę taką można wnieść w imieniu własnym lub reprezentując grupę mieszkańców gminy, którzy wyrażą na to pisemną zgodę. Przesłanką skargi jest naruszenie indywidualnego interesu prawnego skarżącego, nie zaś naruszenie interesu ogólnego bądź porządku prawnego.

Interes prawny można wywodzić tylko z treści normy prawa materialnego (należącej do każdej gałęzi prawa, a nie tylko prawa administracyjnego) powszechnie obowiązującego. Aby można mówić o interesie prawnym, legitymującym do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, musi przede wszystkim istnieć związek materialnoprawny pomiędzy

określoną normą prawa regulującego sferę indywidualnych praw i obowiązków konkretnego podmiotu, a aktem stosowania prawa administracyjnego tj. uchwałą rady gminy.

Rozpoznając skargę wniesioną w oparciu o wskazany przepis obowiązkiem Sądu było zbadanie legitymacji procesowej skarżącej Fundacji przez ustalenie, czy będąca przedmiotem skargi uchwała narusza jej prawem chroniony interes lub uprawnienia. Kwestionowanie uchwały organu gminy w omawianym trybie przysługuje jedynie temu, kto wykaże, iż zaskarżonym rozstrzygnięciem został naruszony jego interes prawny lub uprawnienia. Źródłem interesu prawnego lub uprawnienia jest zatem norma prawna.

Strona skarżąca istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu przedmiotowej uchwały upatruje w przepisie art. 3 ustawy z dnia 21.08.1997r o ochronie zwierząt (tj. Dz.U. z 2003r., Nr 106, poz.1002 ze zm.). W myśl powołanego wyżej przepisu organy m.in. samorządu terytorialnego współdziałają z organizacjami społecznymi, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt. Współpraca ta ma na celu realizację zapisów zawartych w ustawie.

W ocenie Sądu błędnie skarżąca Fundacja twierdzi, iż postanowienia art. 3 ustawy o ochronie zwierząt przesadzają o fakcie posiadania przez nią interesu prawnego w skarżeniu przedmiotowej uchwały Rady Miasta. Prawo Fundacji do współdziałania nie oznacza, iż istnieje związek bezpośredni pomiędzy skutkiem takiego współdziałania jakim jest uzgodnienie uchwały z organizacją mającą na celu ochronę zwierząt a tymże rozstrzygnięciem administracyjnym. Przedmiotowy przepis statuuje jedynie obowiązek współdziałania wymienionych organów z organizacjami społecznymi o określonych celach.

Nie jest możliwe zatem wywiedzenie z tej normy wniosku, iż wszelkie rozstrzygnięcia w zakresie zwierząt podejmowane przez te organy mogą dotyczyć własnego, konkretnego interesu prawnego organizacji spełniającej wskazane w przepisie kryteria. Można jedynie wywieść z treści art. 3 ustawy o ochronie zwierząt, iż Fundacja działa w interesie publicznym, w imieniu miłośników zwierząt bądź w interesie prawnym osób, których w przyszłości zwierzęta zostaną poddane rygorom przedmiotowej uchwały.

Interes zaś taki winien być odróżniony od interesu prawnego, który pozwala na skuteczne zgłoszenie żądania w oparciu o art. 101 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym.

Istnienia interesu prawnego skarżącego można natomiast upatrywać się w celach działania Fundacji, które są formułowane na gruncie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984r. o fundacjach (tj. Dz.U. z 1991r., Nr 46, poz. 203 ze zm.).

Przepis ten bowiem wymaga, aby statut fundacji określał m.in. jej cele. Wskazane zaś cele Fundacji Azylu pod Psim Aniołem, zdaniem Sądu, niewątpliwie wskazują, iż w przypadku rozstrzygnięć dotyczących losu bezdomnych zwierząt skarżący będzie posiadał interes prawny. Nie mniej jednak wykazanie istnienia interesu prawnego nie jest wystarczającą przesłanką skutecznego wniesienia skargi. Przepis art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wymaga jednocześnie, aby tenże interes prawny został naruszony, a zatem, aby godził w sferę prawną skarżącego - wywołującą negatywne dla niego konsekwencje np. zniesienie, ograniczenie czy uniemożliwienie realizacji jego uprawnień. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu skarżąca Fundacja nie wykazała, aby zaskarżona uchwała powodowała dla niej jakikolwiek skutki w sferze jej uprawnień bądź obowiązków.

Z tego też powodu Sąd uznał, iż skarżąca nie posiada legitymacji do skutecznego zaskarżenia przedmiotowej uchwały, a tym samym nie było dopuszczalne badanie tej uchwały pod kątem jej zgodności z prawem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 151 ustawy z dn. 30.08.2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), orzekł jak na wstępie.

Za zgodność z oryginałem:
Na oryginalnych właściwych podpisach